

Právě dnes, kdy tohle píšu, je mi 54 let a jsem konvertitka.

Prožila jsem pěkné, nevědomé socialistické dětství v kruhu milující rodiny, která na katolickou církev nahlížela jako na tu „co nám upálila mistra Jana Husa“. Někteří mí příbuzní byli sice evangelíci, ale ta rodina se shovívavým úsměvem tolerovala. Obě moje babičky - dnes jsou už dávno u Pána - se za mne a celou rodinu skrytě modlily (jako dítě jsem je párkrát přistihla) a dnes jsem jim za to velmi vděčná.

Pán, kterého jsem měla celou dobu v srdci, aniž bych si to uvědomovala, mne nakonec po několikaletém hledání přivedl do katolické církve a ve svých 28 letech jsem byla pokřtěna. Když se nyní ohlédnu na svůj život, nevyházím z údivu, vděčnosti a dojetí, jak mne Bůh jemně vede, trpělivě nabízí to, co opakovaně přehlížím a plní mi mé skryté a mnohdy nevyslovitelné touhy.

Pamatuji se, že krátce po své konverzi jsem jednou seděla na zemi v ložnici a listovala kancionálem, ze kterého zpíváme v kostele, když mi padl zrak na píseň „Učiň mne, Pane, nástrojem“ - už jsem ji trochu znala, ale netušila jsem, že je text připisován svatému Františkovi z Assisi. To mne velmi potěšilo - mám ráda historii a letopočet nad notami byl opravdu úctyhodný a svatý František mi byl odjakživa velmi milý. Začala jsem si píseň notovat.

Těžko se popisuje, co se mi to přihodilo, ale v té chvíli mne zaplavila veliká radost a takový zvláštní stesk – ale po čem vlastně ? Tekly mi slzy a přitom mi bylo moc krásně ...

Uběhla nějaká doba a Pán mi odpověděl – přivedl mne přes kamarádky k sekulárním františkánům, o jejichž existenci jsem neměla ani tušení. Na jejich schůzkách se mi líbilo a tu mne někdo oslovil, jestli se k nim nechci taky přidat. Pamatuji si, že jsem si vůbec nebyla jistá, jestli něco takového chci a jestli je to vůbec pro mne. A tehdy mi bratr Česlav řekl: „ Když si Pán někoho někam volá, tak mu taky na to dá prostředky.“ Řekla jsem si – zkusím to a uvidím – a tak jsem vstoupila do noviciátu. Bratr Česlav mne upozornil, že to nebude procházka růžovou zahrádkou – zřejmě viděl mou naivitu – a ať počítám s tím, že budu zažívat útoky zlého. Po dvou letech jsem mu dala plně za pravdu, ale s pomocí Matky Boží a modliteb mých bratří a sester vše dobře dopadlo a mne to utvrdilo ve správné cestě.

Dnes jsem terciářkou již 13 let a jsem rok od roku vděčnější Bohu za tento krásný dar. Cítím, že Františkova prostota, radostnost, kajícnost, jednoduchost, citlivost a oddanost Bohu, je něco, co mám snad vepsáno v genech, tak je mi to blízké. Ne, že by se mi to dařilo realizovat, ale je to můj veliký a krásný ideál, o který se chci celý život snažit... Navíc musím přiznat, že jsem pěkná popleta. Ale když tak pozoruji své bratry a sestry, zdá se mi, že to možná bude jedna z františkánských vlastností...

Dobrý Bůh ví, jak mne stvořil (ví, že jsem takový oslík Boží) a něžně mne vede k Sobě – cestou, která je pro mne ta pravá.

Jemu buď chvála navěky. Amen.

Markéta Terezie Kubešová OFS
MBS Slatiňany